

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2024 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **M. J.**
skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 26 maja 2023 r., sygn. IX Ka 1743/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach
z dnia 15 lipca 2022 r., sygn. II K 1178/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanego M. J. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zwrócić skazanemu M. J. uiszczoną przez niego opłatę od kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 26 maja 2023 r., sygn. IX Ka 1743/22 w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 15 lipca 2022 r., sygn. II K 1178/21, oskarżony M. J. został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Ponadto sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów oraz prowadzenia wszelkiej działalności, związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat (art. 41 § 1a k.k.), zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej W. J. na odległość nie mniejszą niż 50 metrów oraz kontaktowania się z pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób na okres 5 lat (art. 41a § 2 i § 4 k.k.), a także dokonał stosownych zaliczeń okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz orzekł w przedmiocie wynagrodzenia za wykonywanie czynności kuratora małoletniej pokrzywdzonej i kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców W. J., Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 26 maja 2023 r., sygn. IX Ka 1743/22 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w miejsce ustalenia: „co najmniej jedenastokrotnie” przyjął ustalenie: „kilkukrotnie”, a w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji w mocy.

Od tego rozstrzygnięcia kasacje wywiedli obrońcy skazanego W. J. – adw. A. S. i adw. P. P.

Obrońca skazanego adw. A. S. zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach w całości na korzyść skazanego, zarzuciła mu:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelną i powierzchowną ocenę podniesionego w apelacjach obrońców oskarżonego zarzutów naruszenia art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. czy art. 2 § 2 k.p.k. dotyczących:
1. niezasadnego i dowolnego uznania przez sąd pierwszej instancji wiarygodności zeznań świadka/pokrzywdzonej W. J., pomimo, iż zeznania

tego świadka odnośnie sprawstwa oskarżonego (*modus operandi*, faktografia) nie znajdują potwierdzenia w innych zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodach, to jest wadliwe przyjęcie przez sąd drugiej instancji, iż zeznania pokrzywdzonej wytrzymują krytykę w świetle konfrontacji z innymi dowodami - w szczególności z pisemną opinią biegłego psycholog A. S., jej ustną opinią uzupełniającą - wespół z nagraniem audio-video zabezpieczonym na nośniku w postaci pendrive oraz nagrania audio z tego samego nośnika, zeznań E. G., A. G. czy M. G., w sytuacji gdy zeznania te cechuje brak spójności wewnętrznej, jak i zewnętrznej (w konfrontacji z innymi dowodami, w tym wymienionymi wyżej), koniecznej dla przyjęcia sprawstwa oskarżonego,

2. wybiórczej i dowolnej oceny opinii biegłej z zakresu psychologii - A. S. (pisemnej i ustnej uzupełniającej) dotyczącej pokrzywdzonej, skutkującej przyjęciem, iż pokrzywdzona mogła doświadczyć zachowań ze strony oskarżonego opisanych w akcie oskarżenia - w sytuacji gdy nie poddają się pełnej weryfikacji, z uwagi na brak wskazania jakie testy psychologiczne przeprowadziła biegła u małoletniej W. J. (jeżeli w ogóle je przeprowadziła jak napisano ogólnikowo w opinii), bez pozyskania dokumentacji z psychoterapii (terapii) pokrzywdzonej podjętej u K. Ś., bez uwzględnienia dowodów odnoszących się do okoliczności konfliktu rodziców małoletniej, w tym pozyskanych z sądu rodzinnego, bez uwzględnienia osobowości matki małoletniej, jak i stopnia uzależnienia małoletniej W. J. od matki, a nadto nieuwzględnienie braku specjalizacji biegłej z zakresu psychologii dziecięcej,
3. wybiórczej i dowolnej oceny biegłych z zakresu psychiatrii, seksuologii i psychologii, tj. uznanie przez sąd drugiej instancji, w istocie za sądem pierwszej instancji, iż stanowi dowód obciążający oskarżonego- wspierający tezę aktu oskarżenia, mimo stwierdzeń sformułowanych przez wymienionych biegłych o braku u oskarżonego zaburzeń seksualnych, zaburzeń preferencji seksualnych, a nadto niezaistnienia u oskarżonego warunków do podejmowania zachowań pedofilnych w formie zastępczej - zaburzeń organicznych, psychicznych, czy pobyków izolacyjnych;

1. rażącą obrazę przepisów postępowania, tj.: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez:
 1. nierzetelną i powierzchowną ocenę zarzutu apelacji obrońców - naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 185a § 1 k.p.k. wskutek oddalenia wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie małoletniej - uznanie w tym zakresie przez sąd odwoławczy, że cyt.: „brak faktycznych argumentów jak chce tego obrona, że zaistniały istotne okoliczności (wyszły na jaw), których wyjaśnienie wymagałoby ponownego przesłuchania W. J.”, w szczególności, w ocenie sądu takimi argumentami nie są sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonej W. J. - zeznania małoletnich A. G., M. P. czy P. P.1 (k. 1191), a nadto dowodu tego w ocenie sądu odwoławczego nie da się przeprowadzić z uwagi na stan psychiczny pokrzywdzonej (k. 1192),
 2. nierzetelną i powierzchowną ocenę zarzutu apelacji adw. P. P. - art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. dotyczącego oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. lub innego biegłego z zakresu psychologii dziecięcej;
1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k., polegające na oddaleniu przez sąd odwoławczy wniosków dowodowych, a mianowicie:
 1. oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy adw. P. P. z 08.02.2022 r. (k. 1105-1107) w zakresie dotyczącym materiałów z akt sprawy Sądu Rejonowego w Kielcach – sądu rodzinnego – w tym pisemnego i e-protokołu z przesłuchania E. G. i wniosku z 29.11.2021 r. o wydanie przez sąd zgody zastępczej na podjęcie terapii przez dziecko - W. J., mimo iż okoliczności wynikające z zaoferowanych dowodów miały znaczenie dla rozstrzygnięcia - oceny wiarygodności świadka E. G. jako świadka oskarżenia, a pośrednio wiarygodności zeznań pokrzywdzonej W. J.,

2. oddaleniu wniosku obrońcy adw. P. P. dotyczącego przesłuchania psychoterapeuty-psychologa K. Ś. oraz dokumentacji wytworzonej przez wymienioną w toku tejże terapii, a dotyczącej małoletniej W. J. - z tym uzasadnieniem, iż dowód ten nie jest przydatny dla stwierdzenia okoliczności, na poczet których został powołany, a nadto, iż w tym samym przedmiocie wypowiadała się już powołana w sprawie psycholog, a z drugiej strony, w ocenie sądu odwoławczego część powoływanych przez wnioskodawczynię okoliczności nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż przedmiotem postępowania są zdarzenia objęte aktem oskarżenia, zaś terapia małoletniej związana jest z jej szeroko rozumianą sytuacją życiową i funkcjonowaniem społecznym, oraz trwa od dwóch miesięcy - podczas gdy:
 1. materiały z psychoterapii małoletniej - niezależnie od okresu jej trwania - mogą zawierać treści, w których małoletnia W. J. powtórnie odniosła się do okoliczności wskazywanych w jej jedynych depozycjach, co z kolei mogło przyczynić się do weryfikacji jedyne go bezpośredniego dowodu oskarżenia - zeznań małoletniej W. J.,
 2. to psycholog K. Ś., nie zaś biegła psycholog powołana w niniejszej sprawie, posiadała aktualną wiedzę odnośnie stanu psychicznego małoletniej na podstawie kontaktu z nią w 2023 r., która to wiedza i oparta na niej diagnoza mogła być podstawą uwzględnienia wniosku obrony o powtórne przesłuchanie pokrzywdzonej W. J. (biegła A. S. miała ostatni kontakt z małoletnią w związku z jej przesłuchaniem na etapie śledztwa - przed 15.05.2021 r. jako datą wydania opinii pisemnej k. 130).

Konkludując obrońca adw. A. S. wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi. Jednocześnie na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. i art. 9 § 2 k.p.k. wniosła o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach w zakresie dotyczącym wymierzenia kary 3 lat pozbawienia wolności, wskazując, iż postawione zarzuty skierowane wobec wyroku sądu drugiej instancji mogą spowodować, iż wyrok ten będzie nieprawomocny.

Obrońca skazanego adw. P. P. zaś zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach w całości na korzyść skazanego (I) zarzuciła mu:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nieprawidłowym przeprowadzeniu kontroli odwoławczej i akceptacji dowolnej oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji, tj.:
1. przyjęcie, że opinia biegłej psycholog A. S. jest pełna, spójna i niesprzeczna, nadto sporządzona przez biegłą mającą wiedzę i doświadczenie zawodowe podczas, gdy zarówno opinia wstępna, opinia główna, jak i opinia uzupełniająca biegłej A. S. jest bardzo słaba merytorycznie, nierzetelna, niepełna i wewnętrznie sprzeczna, zaś sama biegła posiada niewielkie doświadczenie zawodowe, nadto w czasie składania ustnej opinii uzupełniającej biegła nie była w stanie wyjaśnić dostrzeżonych rozbieżności,
2. przyjęcie, że zeznania małoletniej pokrzywdzonej W. J. są wiarygodne w sytuacji, gdy: zeznania małoletniej są niespójne, wewnętrznie sprzeczne oraz sprzeczne z innym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym w szczególności zeznaniami oskarżonego oraz małoletnich świadków: M. P., P. P. i A. G.; przebiegowi zdarzeń opisywanych przez małoletnią przeczą zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania; same zeznania uzyskane zostały w wyniku pytań mogących sugerować odpowiedź; dziecko znajduje się w wieku, który czyni ją szczególnie podatną na sugestie,
3. uznanie zeznań świadka E. G. za wiarygodne w całości, w sytuacji gdy: świadek ten jest niewiarygodny, zwłaszcza w zakresie w jakim wskazuje na okoliczności rzekomych zachowań oskarżonego wobec córki i samych relacji oskarżonego z małoletnią; w zeznaniach świadka pojawiają się wewnętrzne sprzeczności; wiele z podnoszonych okoliczności jawi się jako sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania; nadto świadek kłamała już przed sądem w zakresie dostępu do akt przedmiotowej sprawy,

4. nieuwzględnienie przy ustalaniu faktów zeznań świadka M. K., w sytuacji, gdy jego zeznania miały istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, w tym zwłaszcza wykazania postawy E. G. względem oskarżonego; związania małoletniej z matką E. G.; prowokacyjnego zachowania E. G.; przebiegu spotkań oskarżonego z dzieckiem; chwili podjęcia przez matkę małoletniej działań związanych z zainicjowaniem sprawy karnej;
5. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej, wyrażające się bądź to nierozpoznaniem wszystkich istotnych zarzutów podniesionych w apelacjach obu obrońców skazanego, bądź to nieodpowiednim uwzględnieniem wskazanych przez nich okoliczności, co dotyczy w szczególności zarzutu:
 1. oddalenia wniosku o ponowne przesłuchanie małoletniej pokrzywdzonej w sytuacji, gdy w przedmiotowej sprawie zaistniały obie z przesłanek warunkujące ponowne przesłuchanie małoletniej w postaci wyjścia na jaw istotnych okoliczności, których wyjaśnienie wymaga ponownego przesłuchania oraz żądania oskarżonego, który nie miał obrońcy w czasie pierwszego przesłuchania pokrzywdzonego, nadto sama czynność przesłuchania przeprowadzona została w sposób wadliwy,
 2. oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. lub innego biegłego z zakresu psychologii dziecięcej w sytuacji, gdy zarówno opinia wstępna, opinia główna, jak i opinia uzupełniająca biegłej A. S. była niezupełna, nierzetelna, wadliwa i wewnętrznie sprzeczna, nadto na niskim poziomie merytorycznym, zaś sama biegła posiada stosunkowo niewielkie doświadczenie zawodowe, nadto w czasie składania ustnej opinii uzupełniającej biegła nie była w stanie wyjaśnić dostrzeżonych rozbieżności;
 3. rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 185a § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k., poprzez:

1. oddalenie przez sąd odwoławczy złożonego w apelacji wniosku dowodowego, mogącego mieć istotny wpływ na ocenę wyroku sądu pierwszej instancji, a to wniosku o ponowne przesłuchanie małoletniej pokrzywdzonej w obecności biegłego psychologa z Instytutu Ekspertyz Sądowych w K.,
2. oddalenie przez sąd odwoławczy złożonego w apelacji wniosku dowodowego, mogącego mieć istotny wpływ na ocenę wyroku sądu pierwszej instancji, a to wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. lub innego biegłego z zakresu psychologii dziecięcej celem udzielenia odpowiedzi na pytanie: 1) czy na podstawie przeprowadzonych badań psychologicznych małoletniej W. J. oraz analizy zeznań małoletniej są podstawy do przyjęcia, że małoletnia przeżyła doświadczenia związane z przemocą seksualną w opisywanych przez nią okolicznościach; w szczególności również: jaka jest zdolność postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń przez małoletnią W. J.; czy małoletnia W. J. przejawia objawy zaburzeń wyróżniających dzieci, które doświadczyły molestowania seksualnego; czy małoletnia W. J. ma skłonności do konfabulacji; 2) jak kształtuje się relacja małoletniej W. J. z ojcem M. J. oraz z matką E. G.; czy małoletnia pozostaje pod wpływem matki E. G.; czy małoletnia W. J. pozostaje w zależności emocjonalnej od matki E. G.; czy małoletnia W. J. mogła zostać poddana manipulacji ze strony matki E. G. lub innych osób; czy małoletnia jest, a jeśli tak, to w jaki sposób i przez kogo, angażowana w konflikt między rodzicami; jakie konsekwencje w sferze psychiki małoletniej wywołuje okoliczność ograniczonego kontaktu z ojcem; 3) jak kształtują się zdolności poznawcze, w tym zwłaszcza procesy postrzegania, uwagi i pamięci u dziecka w wieku 3 lat; czy mając na uwadze wiek, stopień rozwoju oraz upływ czasu małoletnia pokrzywdzona W. J. posiada kompetencje, które pozwalają jej na złożenie szczegółowej relacji ze zdarzenia, które miało mieć miejsce w 2019 r. i polegać na prezentowaniu jej czynności masturbacji przez oskarżonego,

3. oddalenie wniosku obrońcy złożonego na rozprawie odwoławczej dnia 23.05.2023 r. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka - terapeuty K. Ś. (po uprzednim zwolnieniu jej z tajemnicy), ewentualnie zażądanie od niej informacji dotyczącej terapii małoletniej pokrzywdzonej w sytuacji, gdy powyższe było istotne dla ustalenia aktualnego stanu psychicznego małoletniej pokrzywdzonej i ewentualnej oceny czy stan małoletniej stoi na przeszkodzie jej ewentualnemu ponownemu przesłuchaniu,
4. oddalenie wniosku obrońcy złożonego w piśmie z 10.02.2023 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z protokołu rozprawy z dnia 27.4.2022 r. (protokół pisemny i e-protokół) w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym w Kielcach Wydział III Rodzinny i Nieletnich (sygn. akt: III Nsm 1654/21) - w tym zwłaszcza w zakresie zawierającym przesłuchanie (zeznania) E. G. (od 00:08:18 do 01:17:30 e-protokołu), w sytuacji, gdy powyższy dowód miał istotne znaczenie dla ustalenia wiarygodności matki małoletniej pokrzywdzonej oraz ustalenia kiedy realnie matka pokrzywdzonej podjęła działania związane z rozpoczęciem przez małoletnią terapii, co służyć miało wykazaniu braku wiarygodności jej zeznań,
5. oddalenie wniosku obrońcy złożonego w piśmie z 10.02.2023 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wniosku o wydanie zgody zastępczej z 29.11.2021 r. (prezentata sądu 01.12.2021 r.) złożonego w sprawie przed Sądem Rejonowym w Kielcach Wydział III Rodzinny i Nieletnich (III Nsm 1654/21) w sytuacji, gdy powyższy dowód miał istotne znaczenie dla ustalenia wiarygodności matki małoletniej pokrzywdzonej, w tym zwłaszcza ustalenia kiedy realnie matka pokrzywdzonej podjęła działania związane z rozpoczęciem przez małoletnią terapii;
6. rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów w postaci:
 1. uzupełniającej opinii ustnej biegłej psycholog mgr A. S. poprzez przyjęcie, że opinia ta jest pełna i spójna w zakresie, w którym biegła wypowiada się na temat istnienia jednoznacznych przeciwwskazań dla ponownego

przesłuchania małoletniej nawet przy zapewnieniu komfortu w warunkach bezpiecznego pokoju, w sytuacji, gdy biegła takiej opinii nie poprzedziła żadnym badaniem małoletniej, zaś ostatni raz biegła miała kontakt z małoletnią w marcu 2021 r., zatem nie był zarówno biegłej, jak i sądowi znany aktualny stan emocjonalny małoletniej,

2. postanowienia sądu rodzinnego Sądu Rejonowego w Kielcach z 12.10.2022 r. (III Nsm 1654/21) zezwalającego na objęcie małoletniej pomocą psychologiczną, poprzez przyjęcie, że ww. dowód koreluje z opinią psychologiczną A. S., w tym opinią ustną złożoną w toku postępowania odwoławczego, w sytuacji, gdy z opinii sporządzonej w ww. postępowaniu o sygn. akt III Nsm 1654/21 będącej podstawą wydania rzeczonoego postanowienia wynika, że to również brak satysfakcjonujących kontaktów z ojcem, ich aktualny brak i sytuacja rozpadu rodziny mogły zakłócić rozwój emocjonalno-społeczny małoletniej, nadto wprost z tej opinii nie wynika przeciwwskazanie do powtórnego przesłuchania małoletniej,
3. nagrania video z dnia 03.03.2021 r., poprzez przyjęcie, że z nagrania nie wynika prowokacyjna postawa E. G., a w konsekwencji nie uwzględnienie ww. dowodu przy ustalaniu faktów, w sytuacji, gdy z ww. nagrania wynika zdolności E. G. do podejmowania określonych manipulacyjnych działań, nadto powyższe nagranie potwierdzało zeznania M. K. a dotyczące prowokacyjnego zachowania E. G..

We wnioskach końcowych autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach i przekazanie temu sądowi sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, a także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w zakresie wykonania orzeczonej wobec W. J. kary 3 lat pozbawienia wolności (na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.).

W odpowiedziach na obie kasacje, prokurator Prokuratury Rejonowej w Ostrowcu Świętokrzyskim wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanego W. J. okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym, co uzasadniało ich rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Przed przejściem do oceny podniesionych w kasacjach zarzutów należy podkreślić, że nadzwyczajny środek zaskarżenia uregulowany w przepisach Rozdziału 55 Kodeksu postępowania karnego nie jest nakierowany na wywołanie i przeprowadzenie w procesie kolejnej kontroli o charakterze apelacyjnym. Celem postępowania kasacyjnego nie jest ponowna weryfikacja orzeczenia sądu *meriti*. Kasacja i jej zarzuty mogą być skierowane wyłącznie przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu *ad quem* (art. 519 k.p.k.). W konsekwencji w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zasadniczo wolno poddawać w wątpliwość jedynie te uchybienia, których dopuścił się sąd w trakcie postępowania odwoławczego. Uchybienia te muszą mieć ponadto szczególny charakter. Po pierwsze, muszą to być uchybienia dające się zakwalifikować jako „rażące naruszenia” w rozumieniu przepisu art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., po drugie zaś ich zaistnienie w postępowaniu odwoławczym (dla skuteczności kasacji) powinno prowadzić do ustalenia, że mogły one mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Trzeba ponadto podkreślić, że zgodnie z ugruntowaną praktyką orzeczniczą najwyższej instancji sądowej, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może stanowić podstawy kasacji, jako niemieszczący się w ramach założeń kasacyjnych, o których mowa w przepisie art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.

Zestawienie ze sobą zarzutów przedstawionych w zwyczajnych środkach zaskarżenia z zarzutami wyartykułowanymi w nadzwyczajnych środkach zaskarżenia dowodzi, że w przypadku apelacji obrońcy skazanego adw. P. P. 1 : pierwszy zarzut apelacji wniesionej wcześniej od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 15 lipca 2022 r. oznaczony jako pkt. 1 lit. a i odpowiada zarzutowi zawartemu w pkt. 1 lit. a *petitum* kasacji, zarzut apelacji oznaczony jako pkt. 1 lit. a ii odpowiada zarzutowi zawartemu w pkt. 1 lit. b *petitum* kasacji, zarzut oznaczony jako pkt. 1 lit. a iii odpowiada zarzutowi zawartemu w pkt. 1 lit. c *petitum* kasacji, zarzut oznaczony jako pkt. 1 lit. a v odpowiada zarzutowi zawartemu w pkt. 1 lit. d *petitum* kasacji, zarzut apelacji oznaczony jako pkt. 1 lit. b odpowiada zarzutowi

zawartemu w pkt. 2 lit. a *petitum* kasacji, a zarzut apelacji oznaczony jako pkt. 1 lit. c odpowiada zarzutowi zawartemu w pkt. 2 lit. b *petitum* kasacji. Zarzuty te zostały jedynie zmodyfikowane w sposób umożliwiający „przekwalifikowanie” ich na zarzuty kasacyjne (poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. czy jedynie art. 433 § 2 k.p.k.). Pozostałe zarzuty wyartykułowane w nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońcy skazanego adw. P. P. wskazane w pkt. 3 i pkt. 4 *petitum* częściowo stanowiły wnioski zawarte w apelacji tego obrońcy (wniosek z pkt. 1 apelacji zawarty został w zarzucie z pkt. 3 lit. a *petitum* kasacji, wniosek z pkt. 2 apelacji zawarty został w zarzucie z pkt. 3 lit. b *petitum* kasacji zaś wniosek z pkt. 4 apelacji zawarty został w zarzucie z pkt. 4 lit. c *petitum* kasacji), a częściowo zostały zgłoszone w trakcie postępowania odwoławczego, tj. na rozprawie odwoławczej w dniu 23 maja 2023 r. (k. 1146v.) oraz w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2023 r. (k. 1105-1107), do których to sąd odniósł się tak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak i w POSU postanowieniu z dnia 16 marca 2023 r. pomieszczonym protokole rozprawy apelacyjnej z dnia 16 marca 2023 r. (k. 1128), jak i w postanowieniu z dnia 23 maja 2023 r. (k. 1147).

Przechodząc do kasacji drugiego obrońcy skazanego - adw. A. S. dostrzec należy to, że zarzuty w niej sformułowane korespondują nie tylko z zarzutami kasacyjnymi obrońcy adw. P. P. m. in. wprost odnoszą się do złożonych przez tego obrońcę na etapie postępowania odwoławczego wniosków dowodowych (zarzuty z pkt. 1 - kolejno trzeciego lit. a i b) ale też odnoszą się do zarzutów przedstawionych w zwyczajnym środkach zaskarżenia sporządzonym przez poprzedniego obrońcę – adw. A. O.. I tak, zarzut apelacji ww. obrońcy oznaczony jako pkt. 2 i pkt. 3 lit. a odpowiada częściowo zarzutowi zawartemu w pkt. 1 lit. a *petitum* kasacji zaś zarzut oznaczony jako pkt. 4 oraz wniosek apelacyjny zawarty w pkt. IV odpowiada częściowo zarzutowi zawartemu w pkt. 1 - kolejno drugim lit. a i b *petitum* kasacji. Jedyna różnica dotyczy również modyfikacji uprawniającej do przemodelowania ich jako zarzuty kasacyjne poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Pozostałe zarzuty wyartykułowane w tej kasacji wskazane w pkt. 1 lit. b i c *petitum* dotyczące oceny dowodów w postaci kolejno opinii: biegłej z zakresu psychologii - A. S. (pisemnej i ustnej uzupełniającej) oraz biegłych z zakresu psychiatrii, seksuologii i psychologii odnoszą się do ogólnie

sformułowanych zarzutów obu apelacji. W sposób jednoznaczny świadczy to o tym, że autorki kasacji usiłują w istocie ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Powtórzenie zarzutów apelacyjnych nie może jednak stanowić podstawy do inicjowania kontroli o charakterze kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu.

Przechodząc do analizy zarzutów z pkt 1, 2 i 4 *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. P. P. oraz zarzutów z pkt 1 i pkt 1-kolejno drugiego *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. A. S. zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylenia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych apelacji obydwu obrońców (zarzutów tożsamyh, a przy tym zmierzających do podważenia poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, ściśle ze sobą związanych, dlatego omówionych łącznie) przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego. Lektura uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i

argumentacji, która doprowadziła go do określonej oceny zarzutów odwoławczych. I tak, w kwestii podniesionego w zwyczajnym środku odwoławczym obrońcy adw. P. P. zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie wadliwej oceny materiału dowodowego, w tym m. in. opinii biegłej psycholog A. S. (wstępnej, głównej, jak i uzupełniającej), zeznań małoletniej pokrzywdzonej W. J., zeznań świadka E. G., zeznań świadka M. K. oraz postanowienia sądu rodzinnego Sądu Rejonowego w Kielcach z 12.10.2022 r., III Nsm 1654/21 zezwalającego na objęcie małoletniej pomocą psychologiczną i nagrania wideo z dnia 03.03.2021 r., mającego wskazywać na prowokacyjną postawę E. G., a także opinii biegłych z zakresu psychiatrii, seksuologii i psychologii, Sąd Okręgowy w Kielcach odniósł się w sekcji 2.1., 2.2., 2.2.2. i 3.1. uzasadnienia formularzowego, gdzie wyjaśnił m. in. cyt.: „(...) że nie mają racji skarżące gdy twierdzą, że przy wyrokowaniu naruszył sąd orzekający przepisy art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (...) zasadnie przydał sąd I instancji walor wiarygodności zeznaniom małoletniej pokrzywdzonej (...) wbrew stanowisku obrońców, relacje przedstawione przez A. G., P. P. i M. P., nie podważyły prawdziwości twierdzeń W. J. i nie mogły stanowić dowodu, w oparciu o który należałoby zdyskwalifikować w całości zeznania pokrzywdzonej.” W innym miejscu podkreślił zaś, że „zeznanie pokrzywdzonej pozostają kompatybilne z nagraniami zabezpieczonym na pendrivie, w tym nader uderzający pozostaje spontaniczny krzyk dziecka, wyjaśniający jego niechęć od wyjazdów z ojcem (‘Bo się boję;’), które to nagrania zarejestrowane zostały, gdy pokrzywdzona pozostawała 3-4 letnim dzieckiem. Ta z kolei okoliczność wprost koresponduje nie tylko z zeznaniami E. G., ale także w części z depozycjami W. J., który przyznał, że córka od pewnego momentu odmawiała wspólnych z nim wyjazdów oraz, że E. G. informowała go o niepokojącym ją zachowaniu dziecka, o jego (dziecka) rysunkach i ich treści, że pytała go czy dziewczynka nie zobaczyła czegoś nieodpowiedniego etc., co wskazuje za tym, że na długo przed wszczęciem postępowania, E. G. w istocie obserwowała opisywane przez siebie zachowania córki, co natomiast koreluje z relacjami małoletniej pokrzywdzonej zabezpieczonymi procesowo, co obrona skrzętnie pomija”. Co zaś się tyczy dowodu z opinii biegłej psycholog A. S. (wstępnej, głównej, jak i uzupełniającej), to sąd odwoławczy szeroko

przeanalizował go w kontekście zgłoszonych zarzutów apelacyjnych (na 2,5 stronach uzasadnienia formularzowego), wyrażając pogląd, że „wbrew stanowisku skarżących nie stwierdził sąd w postępowaniu odwoławczym aby tak opinia wstępna, jak i główna i uzupełniająca złożone przez biegłą psycholog A. S. jawiły się jako wadliwe, niezupełne, nierzetelne, wewnętrznie sprzeczne oraz by powołana biegła przekroczyła swoje uprawnienia wypowiadając się co do wiarygodności zeznań pokrzywdzonej. Przede wszystkim zauważyć wypada, że biegła przesłuchana została także w postępowaniu apelacyjnym i również bezpośredni kontakt sądu odwoławczego ze źródłem dowodu w osobie biegłej psycholog, jak i stanowisko biegłej zaprezentowane w postaci ustnej opinii uzupełniającej, zezwoliły na stanowcze ustalenie i ocenę, że nie ma mowy w odniesieniu do dowodu z opinii psychologicznych autorstwa A. S., o ich niepełności, sprzeczności czy nierzetelności”. W dalszych słowach sąd odwoławczy skrupulatnie i wszechstronnie odniósł się do kwestii przekroczenia przez biegłą – zdaniem obrońcy – swoich kompetencji wypowiadając się o wiarygodności relacji pokrzywdzonego dziecka, jej stronnictwa jako osoby zatrudnionej w szeregach Policji czy doświadczenia zawodowego. Sąd ten odniósł się także do innych dowodów, w tym nagrania video z dnia 03.03.2021 r. mającego wskazywać na prowokacyjną postawę E. G., stwierdzając, że „(...) dowód z nagrania przedłożonego przez obronę, a który (dowód) przeprowadzony został w postępowaniu apelacyjnym, w żadnym razie nie potwierdził tezy skarżących, że E. G. to osoba skłonna do manipulacji, agresywna i wulgarna, zaś zeznania M. K. a, które także na cechy powyższe wskazują, niezasadnie negatywnie ocenił sąd rejonowy. Wyraził już sąd odwoławczy stanowisko w tym zakresie, godzi się jedynie powtórzyć, że dowodowe nagranie wskazuje na manipulacyjny charakter postępień świadka K., który pozostaje w intensywnym konflikcie z M. G. i jej siostrą E., a przy tym jednoznacznie zaangażował się w sprawę niniejszej po jednej ze stron procesu, czego zresztą nie ukrywał, pozostając przy tym całkowicie bezkrytycznym do oskarżonego, nie posiadając przy tym jakiegokolwiek wiedzy o zdarzeniach będących przedmiotem osądu”. W polu widzenia sądu *ad quem* znalazł się również dowód w postaci opinii psychiatryczno-psychologiczno-seksuologicznej dotyczącej oskarżonego oraz opinię z placówki przedszkolnej, do której uczęszczała

małoletnia pokrzywdzona. Wskazał, że sąd pierwszej instancji w całości obdarzył wiarą obydwie wymienione dowody, natomiast nie ma podstaw by przez pryzmat ich treści formułować wnioski co do braku zawinienia W. J.. Sąd drugiej instancji w zakresie zgromadzenia i przeprowadzenia wszystkich niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów odniósł się w sposób następujący: „(...) mimo kazuistycznie i obszernie sformułowanych zarzutów obrazy prawa procesowego, stanowisko skarżących i przywołane argumenty w tym zakresie okazały się chybione. W ocenie sądu odwoławczego sąd rejonowy nie tylko zgromadził i przeprowadził wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody, ale także nie uchybił obowiązkowi ich swobodnej, lecz rzetelnej, wszechstronnej i obiektywnej oceny z zastosowaniem zasad logiki, wiedzy i doświadczenia, a którą to ocenę podzielił sąd odwoławczy (...)”. Już tylko na marginesie wskazać należy, że zarzuty z pkt 1, 2 i 4 *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. P. P. oraz zarzuty z pkt 1 i pkt 1-kolejno drugiego *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. A. S. są *de facto* zakamuflowanym kwestionowaniem ustaleń faktycznych przyjętych przez sądy obydwu instancji za podstawę ich orzeczeń, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.). Z powyższych względów zarzuty naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. okazały się bezzasadne.

Podobnie, w ocenie Sądu Najwyższego, niezasadne okazało się podniesione w kasacji obrońcy skazanego adw. P. P. uchybienie art. 7 k.p.k., którego zaistnienie próbowała wykazać skarżąca w zarzucie z pkt. 4 *petitum* kasacji. W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podkreślano, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. stawiany wyrokowi sądu odwoławczego może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 lipca 2020 r., sygn. I KK 44/20, SIP «Legalis» nr 2503276; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 206/19, SIP «Legalis» nr 1958654; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 179/19, SIP «Legalis» nr 1972533). Co za tym idzie, nie sposób skutecznie stawiać zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanej normy prawnej. W

niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Kielcach nie dokonywał ponownej oceny zebranego w sprawie materiału ani nie przeprowadzał postępowania dowodowego. Jediną zmianą, jakiej dopuścił się sąd odwoławczy to zmiana wyroku sądu *meriti* poprzez korektę opisu czynu przypisanego oskarżonemu – w miejsce ustalenia: „co najmniej jedenastokrotnie” przyjął ustalenie: „kilkukrotnie”. O powodach tej zmiany wyroku z dnia 26 maja 2023 r., sąd odwoławczy pisał w sekcji 3.1. i sekcji 5.2.1. uzasadnienia formularzowego. Również powyższa zmiana z pewnością nie mogła stanowić asumptu do przyjęcia, że sąd odwoławczy dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez sąd (art. 7 k.p.k.).

Odnosząc się do zarzutu z pkt. 3 *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. P. P. oraz zarzutu z pkt. 1-kolejno trzeciego *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. A. S., wskazać należy, że zarzuty te dotyczą kwestii nieprzeprowadzenia wnioskowanych dowodów. Dla przejrzystości jedynie wskazać w tym miejscu należy, że zarzut z pkt. 3 *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. P. P. korespondujące z zarzutem z pkt. 2 *petitum* tej kasacji zaś zarzut z pkt. 1-kolejno trzeciego *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. A. S. odnosi się wprost do złożonych przez adw. P. P. 1 na etapie postępowania odwoławczego wniosków dowodowych w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2023 r. (k. 1105-1107) oraz na rozprawie apelacyjnej w dniu 23 maja 2023 r. (k. 1146v.) i jako taki koresponduje z zarzutem z pkt. 3 lit. c, d i e *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. P. P. 1, dlatego zarzuty te omówione zostaną łącznie. Analizując jako pierwsze zarzuty z pkt. 3 lit. a i b *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. P. P. dotyczące oddalenia przez sąd odwoławczy złożonych w apelacji tej obrońcy wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie małoletniej pokrzywdzonej w obecności biegłego psychologa z Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. (wniosek z pkt. 1 apelacji) oraz wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. lub innego biegłego z zakresu psychologii dziecięcej (wniosek z pkt. 2 apelacji), wskazać należy, że do wniosków tych — jako korelujących ze zgłoszonymi zarzutami odwoławczymi — sąd odwoławczy odniósł się szeroko we wstępnych partiach treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (zob. sekcja 3.1. uzasadnienia formularzowego), co czyni bezprzedmiotowym jej powtarzanie. Wskazać jedynie należy, że aby tego typu zarzuty był zasadne w postępowaniu

kasacyjnym muszą one dotyczyć okoliczności wskazanych w art. 170 § 1a k.p.k. Jak słusznie podał sąd odwoławczy cyt.: „[b]rak jest faktycznych argumentów jak chce tego obrona, że zaistniały w procesie istotne okoliczności (wyszły na jaw), których wyjaśnienie wymagało ponownego przesłuchania małoletniej W. J..” Powtarzany przez skarżące pogląd, że małoletni świadkowie: A. G., M. P. i P. P. w swoich relacjach nie potwierdzili zeznań pokrzywdzonej, nie stanowi takich okoliczności. Jak trafnie wskazał sąd odwoławczy cyt.: „abstrahując od tego, że A. G. w istocie w ogóle nie złożyła zeznań w zakresie merytorycznym i ważkim dla sprawy, to okoliczność, że dzieci wskazywane przez małoletnią pokrzywdzoną jako te, które obecne być miały podczas jednego z zajęć z udziałem oskarżonego, sytuacji takiej nie potwierdziły, nie stanowiło zdaniem sądu odwoławczego okoliczności istotnej, której wyjaśnienie wymagało ponownego przesłuchania pokrzywdzonej. Kwestie te bowiem winny zostać rozstrzygnięte w drodze analizy poszczególnych zeznań na tle wszystkich zgromadzonych dowodów, zwłaszcza że nie sposób wyobrazić sobie, iżby dopuszczalną była w tym zakresie konfrontacja małoletnich świadków, w tym udział w takiej czynności pokrzywdzonej dotkniętej intensywnymi stanami lękowymi”. Ponadto jak wskazał sąd odwoławczy, przepis art. 185a k.p.k. stanowiący podstawę prawną decyzji sądu odwoławczego stanowi nie tylko o tym, że ponowne przesłuchanie pokrzywdzonego zaistnieć może w ściśle określonych przypadkach, ale przede wszystkim zastrzega, że małoletniego przesłuchuje się tylko wówczas, gdy jego zeznania mogą mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. O ile przesłuchanie pokrzywdzonej nastąpiło w fazie *in rem* postępowania przygotowawczego, kiedy to, co oczywiste, M. J. nie miał obrońcy, gdyż w ogóle nie występował w charakterze podejrzanego, a więc spełniona została druga przesłanka przewidziana w powołanym przepisie, o tyle mimo żądania oskarżonego poprzez wniosek jego obrońcy w toku rozprawy o ponowne przesłuchanie małoletniej W., nie dopuścił się sąd rejonowy (oraz sąd okręgowy) obrazy prawa procesowego nie uwzględniając tegoż wniosku obydwu kasacjach, jak prawidłowo dostrzega prokurator w odpowiedziach na kasacje brak również wskazania jakie to nowe okoliczności wymagały kolejnego przesłuchania. Taką okolicznością nie była na pewno sprzeczność zewnętrzna (co do jednego konkretnego faktu) z relacjami innych małoletnich świadków, co zostało wyjaśnione

przez sądy obydwu instancji. Chybnym zarzutem jest również wskazywanie na rzekomą wadliwość przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej związanej z nieprawidłowym odbieraniem od niej relacji. Jak bowiem słusznie wskazały sądy orzekające, na co też zwrócił uwagę oskarżyciel publiczny w odpowiedziach na kasację, z doświadczenia życiowego, niewymagającego specjalistycznej wiedzy psychologicznej, wiadomym jest, że dzieci w wieku przedszkolnym (najmłodsi możliwi do przesłuchania świadkowie dla organu procesowego), wchodząc do najlepiej przystosowanego pokoju przesłuchań, znajdują się w obcym środowisku - w miejscu oraz z ludźmi, których widzą po raz pierwszy, co wywołuje naturalną utratę poczucia bezpieczeństwa i tym samym stres. Reakcje na taką sytuację mogą być różne, jednakże w przeważającej większości utrudniają uzyskanie od dziecka relacji, w tym relacji oczekiwanych przez skarżące, tj. spontanicznych zeznań. Wobec wycofania dziecka, nawet w obecności rodzica, zasadnym było uzyskanie informacji poprzez zadawanie, a często powtarzanie pytań oraz zadawanie pytań naprowadzających, które wbrew twierdzeniom skarżących wcale nie są pytaniami sugerującymi odpowiedzi, oraz pomoc rysunku czy zabawek. Również kwestionowanie krótkiego stażu zawodowego biegłego byłoby zasadne, gdyby wykazano wynikające z tego braki w wiedzy specjalistycznej lub przyjętej metodologii, jednakże skarżące nie wykazały tej okoliczności, kwestionując jedynie wnioski biegłego, które nie są dla obrony korzystne, a z którymi sąd odwoławczy rozprawił się wskazując, dlaczego opinię uznał za prawidłową. Przechodząc do analizy zarzutów z pkt. 3 lit. c, d i e *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. P. P. dotyczących oddalenia przez sąd odwoławczy złożonych przez ww. obrońcę na etapie postępowania odwoławczego wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2023 r. (k. 1105-1107) oraz na rozprawie apelacyjnej w dniu 23 maja 2023 r. (k. 1146v.) oraz analogicznych do nich zarzutów z pkt. 1- kolejno trzeciego *petitum* kasacji obrońcy skazanego adw. A. S., wskazać należy, że zarówno decyzja sądu odwoławczego co do oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2023 r. (k. 1105-1107) wyrażona w postanowieniu z dnia 16 marca 2023 r. (k. 1128), jak i decyzja sądu odwoławczego co do oddalenia wniosku dowodowego zgłoszonego na rozprawie apelacyjnej w dniu 23 maja 2023 r. (k. 1146v.) wyrażona w postanowieniu z dnia 23

maja 2023 r. (k. 1147), były decyzjami słusznymi. Niewątpliwie wniosek dowodowy zgłoszony na rozprawie apelacyjnej w dniu 23 maja 2023 r. (k. 1146v.) o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka – terapeuty K. Ś. (po uprzednim zwolnieniu jej z tajemnicy zawodowej psychoterapeutycznej), względnie zażądanie od niej informacji dotyczącej terapii małoletniej pokrzywdzonej, stanowił dowód nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności na poczet których został powołany albowiem we wskazanym przedmiocie wypowiadała się powołana w sprawie biegła psycholog. Ponadto, część powołanych przez wnioskodawcę okoliczności nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jako niemających związku z jej przedmiotem, zdarzeniem objętym aktem oskarżenia, tj. terapia małoletniej trwająca od dwóch miesięcy (liczona od daty decyzji sądu) związana z szeroko rozumianą sytuacją życiową pokrzywdzonej i jej funkcjonowaniem społecznym. Należy również uwzględnić okoliczność dysponowania przez sąd innymi dowodami, a także materiałem badawczym pozwalającym na pełne ustalenie okoliczności dotyczących możliwości ponownego przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej. Co zaś się tyczy wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2023 r. (k. 1105-1107) dotyczących nieprzeprowadzenia dowodów z części materiałów akt sprawy o sygnaturze III Nsm 1654/21 Sądu Rejonowego w Kielcach, to sąd odwoławczy słuszenie oddalił te wnioski na mocy postanowienia z dnia 16 marca 2023 r. (k. 1128). Okoliczności, które miały być nimi wykazane pozostają bowiem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ani sposób sprawowania opieki i władzy rodzicielskiej przez matkę E. G. nad małoletnią pokrzywdzoną ani terminowość podejmowanych przez nią czynności w zakresie terapii psychologicznej córki W. J. nie stanowiły przedmiotu niniejszego postępowania. Prawidłowo zatem postąpił sąd odwoławczy koncentrując się jedynie na załączeniu postanowienia kończącego postępowanie przed sądem rodzinnym uznając, że okoliczności zawarte w tych aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wbrew twierdzeniom obrońców, załączenie wskazanych dokumentów nie miałoby żadnego znaczenia dla ustaleń odnośnie czynu zarzucanego i przypisanego skazanemu. W sytuacji, gdy matka małoletniej pokrzywdzonej nie była świadkiem zdarzenia, a jedynie świadkiem ze słyszenia, istotną częścią jej relacji jest to, co przekazała jej córka, w pozostałym zakresie mają one drugorzędne znaczenie.

Obrona formułując tego typu wniosek ewidentnie zmierzała do badania zeznań w nieistotnym zakresie jej stosunków ze skazanym, co jak trafnie zauważa prokurator w odpowiedzi na kasację stanowi tło badanego zdarzenia i wychodzi poza zakres określony w art. 170 § 1a k.p.k.

Wszystkie podniesione powyżej okoliczności implikowały ocenę o oczywistej bezzasadności kasacji obrońców skazanego, dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając zaś w oparciu o treść przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]